

Ștefan Apostol

*Pierdut și regăsit
în călătoria inimii*

2019

Copil frumos, bine ai venit pe lume! Îmbrățișat de razele de soare și înveșmântat în iubire, un om este adus pe Pământ să propovăduiască adevărul în lume. Adevărul este calea pe care bunul Dumnezeu ne-o sădește în suflete precum o floare preafrumoasă, transformându-ne ființa într-o grădină a bucuriei, a fericirii, a dragostei necondiționate.

Adevărul este mângâierea duioasă a mamei, ce își lasă copilul noaptea în grija îngerilor, știind că a doua zi acesta se va trezi fericit, gingaș ca un fluturaș, și va bucura sufletele tuturor celor care îl iubesc.

Adevărul este picătura de ploaie ce face ca iarba să crească și florile să înmugurească. Din nou și din nou, ca într-un dans neconținut al naturii.

Adevărul este dorul pe care oamenii îl poartă în sufletele lor.

Adevărul este viața însăși, cu ale ei poteci numai de Dumnezeu știute. Fiecare om se naște cu un scop, cu o menire. Pe mine experiențele de viață trăite m-au învățat că tot ceea ce reprezintă se reduce la ideea de a fi un simplu călător care primește neîncetat lumină de la Dumnezeu și are menirea să o împrăști pe pământ, aducând oamenilor un strop de bucurie. De multe ori, m-am întrebat dacă această idee reprezintă un joc al minții sau e ceva mai presus decât asta, însă prin rugăciune mi-am dat seama că tot cercetând nu fac nimic altceva decât să primesc și mai multe întrebări, întrebări ale căror răspunsuri duc la același rezultat.

Adevărul poate fi asemuit cu o cetate de nezdruncinat, așezată pe o colină înaltă, înconjurată de mare. Deși valurile nedreptății lumii acesteia o lovesc neîncetat, cetatea va fi imposibil de penetrat deoarece ea este construită din în-suși cuvântul Dumnezeuului celui Viu.

Viața poate fi asemuită cu un munte ale cărui urcușuri, coborâșuri, cascade sau canioane ne par imposibil de trecut, dar dacă stăruim, vom izbândi. Suntem capabili să ne croim drum pe oriunde dacă avem credință tare și nu ne îndoim. Căci a spus Mântuitorul: „*Priviți cum cresc crinii: ei nu torc și nici nu țes. Și zic vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din aceștia.*” (Luca 12, 27)

Cred cu toată inima că trebuie să avem nădejde în Dumnezeu și încredere în oameni, oameni care de multe ori sunt adevărate călăuze ce ne pot schimba viața în bine într-o clipă. Dacă încetăm să judecăm, dacă învățăm să iertăm și ne deschidem porțile inimii lăsând Binele să pătrundă, nimic nu ne va mai sta în cale.

De asemenea, viața poate fi asemuită cu o comoară, precum a spus Mântuitorul nostru, Iisus Hristos: „*Căci unde este comoara voastră, acolo este inima voastră.*” (Luca 12,34)

Mi-a plăcut mereu a zice că cea mai frumoasă călătorie pe care o putem face este în noi înșine. Ce poate fi mai minunat decât să navighezi pe mări doar de tine știute și să ajungi să bați la porțile inimii tale, să le deschizi larg și să te bucuri pe deplin de tot ceea ce vei găsi acolo? Cred că mulți dintre noi ne dorim să izbutim acest lucru, dar grijile de zi cu zi, stresul cotidian și timpul care devine din ce în ce mai scurt nu ne lasă să facem asta. Cu toate acestea, trebuie să stăruim, să ne creăm propria cale, indiferent pe unde

duce ea. Putem face asta rugându-ne neîncetat, dăruind oamenilor care au nevoie de noi tot suportul nostru, iertându-ne pe noi înșine și pe cei care ne-au greșit în felurite chipuri și, în final, permițându-ne să fim noi, nu ceea ce ne dorim să fim. De asemenea, trebuie să eliminăm emoția numită frică. Nu ne ajută cu nimic, ba dimpotrivă. Ne baricadează drumul spre muntele sufletului nostru, spre visul nostru.

Îndrăgita actriță de la *Hollywood*, Hellen Mirren, spunea despre această emoție negativă ce ne încearcă de atâtea ori: *Nu îți fie teamă de frică și nu o lăsa să te conducă. În momentele în care te întrebi: sunt eu oare destul de bun? Sunt eu oare destul de drept cu cel de lângă mine? Ce se întâmplă dacă voi greși? Privește-te în oglindă, deschide-ți ochii și spune cu tot sufletul asta: astăzi, mâine, pentru totdeauna, Dumnezeu este ocrotitorul meu. În El mă încred cu toată ființa mea. Eu pot și voi reuși!*

Bucurându-ne zi de zi de ceea ce avem, de natură, de cei dragi nouă, făcând bine celorlalți cu sufletul și nu cu gândul la recompensă pe pământ, vom scrie în filele cărții vieții noastre cu litere de foc cuvântul plăcut lui Dumnezeu. Acesta este adevărul meu.

Bucurați-vă!

Trăiți!

Prețuiți viața și ea vă va prețui pe voi!

Această carte vă va aduce de multe ori în momente de dialog cu Dumnezeu. De mic, am simțit că în mine arde o torță a biruinței și că indiferent la ce încercări mă va supune viața, eu voi sta drept în fața oricărei provocări. De câte ori s-a întâmplat să plec capul, de atâtea ori alături de mine au

venit oameni dragi, unii cunoscuți, alții parcă veniți de nicăieri, oameni care m-au încurajat și care m-au ajutat să mă ridic de jos, să mă scutur de praful durerii și să merg mai departe.

Atunci când am fost singur, Dumnezeu mi-a dat putere și curaj să îmi înalț privirea către ceruri, să îmi întind brațele precum un pui de vultur ce se pregătește de primul său zbor printre nori și să simt astfel cum întreaga-mi ființă renaște. Eu am reușit. Și tu, cel care citești această carte, vei reuși. Pace!

I. EȘTI GATA SĂ TE ÎNTORCI ACASĂ?

1

ZULU, 20-06-2017, Iași

E o nouă dimineață. Razele de soare coboară în chip de ploaie de foc, binecuvântând pământul cu bucurie și speranță. Fiecare rază în parte are ceva special. Una mângâie o inimă rănită, alta aduce atât de multă bucurie în casele oamenilor, determinându-i să se trezească din somnul cel dulce și să își înceapă ziua cu recunoștință către Dumnezeu. Alte raze dăruiesc necondiționat căldură celor înviforați, altele aduc împlinire sufletească. Natura are un fel anume de a crea, de a țese un moment unic, pe care noi, oamenii, nu prea îl înțelegem. E de ajuns să îl simțim totuși și bucuria ne îmbrățișează sufletele.

Sunt din nou pe drum. Au trecut șase ani de la nefericitul accident din Norvegia și iată-mă azi, prezent, puternic, curajos și plin de încredere că voi izbândi. Știu că bunul Dumnezeu și-a întins mâna Sa asupra mea și îmi dăruiește neîncetat energie, o energie atât de puternică încât uneori am tendința să exagerez. Prietenii știu de ce. Parcă și aud: *Ștefan, ce bătaie meriți!*

Odată pus rucsacul în spate, poarta gândurilor mi s-a deschis și au început să își croiască drum către inimă și minte emoții de tot felul, dar și întrebări: *oare am să reușesc? Oare*

ce se va întâmpla dacă nu voi asculta de sfatul kinetoterapeutei? Un amestec ciudat de teamă, bucurie și exaltare mă cuprinde. Mă opresc o clipă, trag aer adânc în piept și închid ochii. Las razele soarelui să îmi mângâie obraji și încerc să îmi imaginez frumusețea locului ce mă așteaptă cu brațele deschise. Spun *Tatăl Nostru* cu glas tare și deschid ochii. Un val de energie simt că mă cuprinde. Picioarele îmi devin tari ca niște stânci, umerii solizi precum un *zgârie-nori*, iar gândurile negative se îndepărtează de mine și, aidoma valurilor mării, cele pozitive răzbat prin trup și suflet și reușesc să îmi aducă echilibrul de care am nevoie. Drăguțele de ele, s-au gândit să îmi facă o vizită. Ce frumos!

Iată! Sunt iarăși eu, Ștefan, nume ce înseamnă *coroană*. Părinții mi-au ales acest nume probabil gândindu-se la Ștefan cel Mare. E un nume puternic, lucru de care nu întotdeauna sunt conștient. Azi însă, în această situație delicată, a venit clipa să fiu. Am aruncat coroana durerii și a fricii și am înlocuit-o cu coroana victoriei. Drumul continuă, și, deși nu mai e mult până la destinație, simt în suflet o bucurie fără margini.

Greutatea rucsacului apasă pe umerii mei din ce în ce mai tare. Vreau să mă întorc acasă, la relaxarea din piscină și jacuzzi, la somnul odihnitor și la lipsa oricărei griji. Totuși, când scriu aceste rânduri, mă gândesc la victorie. Mă gândesc la prietenii care cred în mine și care sunt siguri că voi reuși să ajung acolo unde mi-am propus. Nu! Nu pot să renunț! Voi continua să merg înainte și mă voi bucura de fiecare curbă a drumului atinsă, de fiecare deal pe care reușesc să îl urc. Pas cu pas. Foarte decis, îmi închei strâns șireturile bocancilor, îmi leg bine chingile rucsacului și pornesc.

Vires acquirit eundo!

Zonă de pădure, ora 11.00 AM.
 11 km până la destinație

Simt cum fiecare picătură de energie se scurge din mine de parcă aceasta ar fi fost împrumutată de la cineva și trebuie să o dau înapoi. Cortul meu drag, *Hannah Expedition*, de cinci kilograme, s-a gândit să ne certăm și să nu mă lase să merg până la capăt. Încăpățânat ca și mine, încearcă din răspuțeri să mă oprească. Îmi amintesc că demult, în urmă cu vreo șapte ani, un călugăr de la *Mănăstirea Cetățuia* mi-a zis că cel mai de preț ajutor este crucea. În ea să mă încred cu tot spiritul și cu toată ființa mea.

Îmi privesc cruciulița pe care o port la gât. E atât de simplă, dar Doamne, ce simbolizează ea! O strâng în pumn și închid iarăși ochii. Inima îmi spune să merg mai departe, dar gândurile cele multe nu se lasă și îmi ordonă să mă opresc. Privesc în jur. Sunt înconjurat de copaci zvelți, falnici și care îți dau impresia că sunt acolo doar pentru tine, să te ajute să te aduni și să mergi înainte, fără teamă. Nuanțele atât de calde și de liniștitoare de verde crud ale frunzelor îmi trezesc amintiri dragi, din vremea în care eram copil și băteam la pas potecile pădurilor, însetat de aventură și de cunoaștere. Vântul suflă lin printre ramuri și crengile copacilor se mișcă duios, de parcă ar dănuți după o melodie din străbuni. Păsările cântă și glasul lor dulce străbate toată pădurea, umplând de mireasmă fiecare colțișor.

Cum mergeam eu liniștit și mă gândeam la multe și de toate, îmi dau seama deodată că nu sunt singur. Un câine simpatic mă urmărea și părea a fi foarte curios și atent la fiecare pas pe care îl făceam. Oare ce o fi în sufletul lui? Oare face și el o călătorie prin care vrea ajungă să trăiască

în armonie în prezent? Mă uit în ochii lui mari și scânteietori și citesc un mesaj: *mergi mai departe. Sunt alături de tine. Nu te teme și nu te descuraja!* Această remarcă îmi amintește din nou de prietenii de acasă. Doamne, de m-ar vedea acum, nu cred ca aş scăpa nepedepsit pentru că am cutezat să mă gândesc la abandon. Sunt sigur că mi-ar spune cu toții să ridic capul și să continui. Ceea ce am și de gând să fac. O rază de soare se strecoară printre copaci și îmi luminează fața. O simt până în cele mai ascunse locuri ale ființei mele, imaginându-mi cum focul venit din ceruri pustiește orice urmă de neputință. Acum sunt din nou pregătit să merg mai departe și mă automotivez, zicându-mi cu voce tare: asta e calea ce trebuie să o urmezi fără cârtire. Nu ai voie să te întorci! Să mergem!

Zonă de pădure, 13.20 PM.

3,4 km până la destinație.

Greutatea este din ce în ce mai mare. Simt că mă ia cu leșin. Mă opresc, îmi arunc povara cât colo și mă întind pe iarbă. Câinele îmi urmează exemplul. Amândoi suntem oboșiți și abia așteptăm să ne odihnim o săptămână, două, fără să ne mai gândim la nimic.

Sunt la capătul puterilor. Astăzi mi-am întrecut cu mult orice fel de limită. Kinetoterapeuta avea dreptate când îmi zicea să nu depășesc zece kilograme. Asta e. Încă puțin și voi ajunge la destinație. Pot!

15.37 PM. Dobrovăț

Roma Victor! Zăresc în depărtare *Mănăstirea Dobrovăț*, destinația pentru care am dus atâta luptă cu mine însumi. *Mulțumescu-ți Ție, Doamne!*

Mănăstirea Dobrovăț este un așezământ de călugări, amplasat în satul Dobrovăț-Ruși din comuna Dobrovăț. Așezământul monahal se află într-o fostă poiană înconjurată de codri seculari, pe malul pârâului Dobrovăț. Acest sfânt lăcaș este ultima ctitorie a voievodului Ștefan cel Mare și Sfânt. Acesta moare însă înainte să își fi văzut lucrarea terminată.

La 1 iunie 1917, Regina Maria a României face o vizită aici și notează acestea: După dejun am plecat la Dobrovăț, unul dintre Domeniile Coroanei. Drumul trece prin păduri de toată frumusețea, dar e lung și neînchipuit de rău. Netăgăduit, acest colț de țară e cât se poate de frumos, cu codri aproape neumblați, dar drumurile sunt îngrozitoare.

Eu, un simplu călător din Iași, trecut prin multe experiențe de viață ce au lăsat urme adânci în conștiința și în felul meu de a fi, mă simt onorat că am reușit astăzi să calc pe urmele unei regine adevărate, Regina Maria a României. Poate că drumurile s-au mai schimbat, dar poveștile au rămas aceleași. Codrii, potecile și animalele sălbatice stau mărturie a unor vremuri demult apuse.

Am ajuns la capăt de drum. Istovit, dar în mod sigur mai puternic ca până acum, căci am trecut peste durere și iată-mă învingător. Eu nu știu să renunț. Eu știu să mă lupt până la ultima fărâcă de energie, cucerind astfel printr-o ambiție și un crez ieșit din comun vârful muntelui numit Viață. Sunt pregătit acum pentru marea încercare: întoarcerea în timp.